

han vilde have Bildtet afleveret i „ubestadiget“ Tilstand. Det har været foreslaaet, jeg tror endog saa, det har staaet i Teksten. Naar man ikke har sat i „ubestadiget“ Tilstand, er det, fordi det er temmelig umuligt at aflevere et Stykke skudt Bildt i ubestadiget Tilstand. Det er temmelig umuligt at fyldestgøre denne Fordring. Naar man overhovedet vil have Bestemmelsen — jeg sætter ikke videre Pris paa den — tror jeg, den maa være affattet, saaledes som den er affattet. Disse Bemærkninger, jeg her har gjort, tror jeg ere tilstrækkelige til 1ste Kapitel.

Med Hensyn til 2det Kapitel, om Fredning og Forbud, skal jeg fatte mig kortere. Det har ikke været uden Vanskelighed at komme til disse Bestemmelser, og det kan godt være, at de ere mindre harmoniske. Det kan godt være, at de kunne simplificeres, og jeg har ikke noget imod, at de simplificeres, thi det er heldigt at have saa simple Bestemmelser og saa megen Ensartethed som muligt. Naar de ere come ind her, skuldes det et sagtyndigt Støn, der ganske vist er kommet fra forskellige Sider — og derfor kan det være, at det ikke ganske falder sammen — dels fra Jagtforeningen, dels fra Finansministeriets Forbavsen, dels fra Fiskeriforeningen. Og jeg har i denne Henseende meget loyalt lytter til de sagtyndige. Det kan godt være, at man, naar man kommer til at færdes mere med de Bestemmelser, saa kan faa dem simplificerede, hvis man kan blive enig derom. Jeg skal for Resten afholde mig fra at komme ind paa Specialiteter; ikke en Gang Klagermusene skal jeg lade mig friste af. Efter de Udtalelser, der ere faldne her i Dag, har det vist sig, at der er en overvældende Masse Sagtyndighed her i dette Ting med Hensyn til Fredning; lad os nu se, om denne Sagtyndighed, naar den skal give sig Udtryk, kan finde paa noget bedre end det, der staaer her; kan den det, skal det glæde mig.

I dette Kapitel er der et Par Bestemmelser, jeg vil tale om. Den ene er Bestemmelsen i § 17 om at sætte Gift og Saks. Med Hensyn til det at sætte Saks, er det jo en overmaade begrændset Ret, man giver, og man kan ikke ret vel nægte denne Ret, for saa vidt der er Tale om Gaard, Gaardsplads, Dyrehave, indhegnet Have og indhegnet Jagtremise. Det erede 2det Medlem for 1ste Kreds vil have, at Saksene skulle ses efter. Det vil jeg ogsaa have, det følger af sig selv, men det er ikke saa let at tvinge Folk til at se dem efter. Men jeg antager, at naar man tager Paragraffen med den Begrændsning, som her er foreslaaet, vil man ogsaa opnaa at faa dem sete efter; det vil

være meget overkommeligt, og det vil være i vedkommendes egen Interesse, der har sat Saksen. Jeg ønsker naturligvis heller ikke, at der skal tilføjes Bildt eller Dyr overhovedet, selv om de ere skadelige, en uforhøden Lidelse. — Med Hensyn til Gift tror jeg, der er mange Hensyn der gøre det rigtigt at forbyde at sætte Gift. Det er jo for Resten tilladt i en enkelt bestemt Retning, nemlig med Hensyn til Skovmus, men der kan man vel ikke have noget imod det.

Med Hensyn til Brevduerne, en Materie, der har interesseret adskillige ærede Medlemmer og ogsaa mig, skal jeg sige, at det kan godt være, at der kan gøres Indvendinger mod den Affattelse, der her er foreslaaet, og vi kunne jo tale om, hvorvidt den kan gøres noget skarpere. Adskillelsen, Rendemærket, mellem Brevduer og Skovduer tror jeg, er let nok at finde, der tror jeg ikke ligger nogen Vanskelighed, men i at gøre Adskillelse mellem Brevduer og almindelige Duer, der ligger ganske sikkert en Vanskelighed. Jeg har egentlig betragtet det foreslaaede som noget nær et Forbud mod at skyde Duer, og jeg tror, man maa betragte Bestemmelsen saaledes, at den, der skyder Duer, skal være ganske sikker paa, at det ikke er en Brevdue, ellers bliver han straffet, saa han maa helst lade være at skyde paa Duer; anderledes kan Bestemmelsen ikke forståas.

Materien om Sagttegn er noget nyt, om end det ikke er ukendt andet Steds. Sagttegn betegne for det første en Skat paa Sagten, som man fra mange Sider har ønsket at faa, nærmere betegnet en Kommuneskat paa Sagten. Der er flere ærede Medlemmer, der ville have, at de Kommuner, i hvilke Sagten ubøves, skulle indfåsere denne Skat. I og for sig kan der være noget, der taler for denne Betragtning, men det er vist ikke saa let at ordne Forholdet saaledes. — Naar man fra nogle Sider har ment, at det var for lidt, man vilde have mere, haardere Bestemmelser, kan jeg godt se, at man kunde gaa til saadanne Bestemmelser, men jeg tror ikke, det er saa let at føre det igennem. — Fra andre Sider har man ment, at Bestemmelserne ere for omfattende, og at man navnlig, naar man ønsker at jage i sin Hjemkommune, ikke burde være underkastet nogen Forpligtelse til at løse Sagttegn, naar man jager i Forbindelse med andre, der ogsaa høre hjemme i Kommunen. Det er for øvrigt et Spørgsmaal, man kan tage under Overvejelse, hvis man kunde finde saadanne Ændringer, som man ønsker; vilde det vel ikke være saa vanskeligt at